

— Ахъ, нищо, нищо... Горкия ми баща, мъчно ми е за него. И за кжщата ми е мъчно...

— Ехъ и ти! Каква си...

Тя изтри очитѣ си, после, хванати за ржце, близо единъ до другъ, забързаха и се загубиха въ тъмнината. Мина се доста време. Нѣкжде далечъ извънъ селото затрака каруца, засили се, като все повече и повече се отдалечаваше.

На другия день Даскалъ Ангелъ се събуди, повика, но Мария не доде. Даскалъ Ангелъ се разсърди, развика се — пакъ никой не се обади. Тогава той стана и като продължаваше да вика, обиколи отъ стая въ стая цѣлата кжща. Мария я нѣмаше. Като мислѣше, че е на двора при кравитѣ, или че е отишла нейде у съседитѣ, Даскалъ Ангелъ излѣзе на чардака. Той се намери да извика, но видѣ че Стойковица, съседката имъ, бързо-бързо ситнѣше насамъ, като въ сжщото време пристѣгаше ржченика си, както правятъ женитѣ, когато се готвятъ да кажатъ нѣщо.

— У васъ ли е Мария? — попита Даскалъ Ангелъ.

Усмихната, Стойковица доде по-близо.

— Ехъ, чичо Ангеле, тя Мария, ехъ, нищо нѣма де, нали е мома, не е само до нея.

— Какво ми дрънкашъ ти ма?

— Чичо Ангеле! Мария пристана снощи на